

ಸವಿ ಸವಿ ನೆನಪು..

ಕಾಡುವ ಕಲ್ಲಹಳ್ಳಿಯ ನವಿಲು

ಸಹನಾ ಕಾಂತಬೈಲು

ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಗೆಳತಿ ಡಾ. ವೀಣಾ ಬನ್ನಂಜೆಯವರ ಆಹ್ವಾನದ ಮೇರೆಗೆ ಸತ್ಯಕಾಮರ ಜನ್ಮಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಲು ಬಾಗಲಕೋಟೆ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಜಮಖಂಡಿ ತಾಲೂಕಿನ ಕಲ್ಲಹಳ್ಳಿಯ ಸುಮ್ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ.

ಸುಮ್ಮನೆ ಸತ್ಯಕಾಮರು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮನೆ, ಅಲ್ಲಿ ಈಗ ಅವರ ತಮ್ಮ ವಸಂತ ಶಹಾಪೂರ್ ಮತ್ತು ಅವರ ಕುಟುಂಬ ಇದೆ. ಒಂದು ದಿನಕ್ಕೆಂದು ಹೋದವಳು ಎರಡು ದಿನ ಅಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಾಂಗೆ ನೌಕರರ ಮುಷ್ಕರದ ಪರಿಣಾಮ ಊರಿಗೆ ಬರಲು ಬಸ್ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಿಗದಿತ ದಿನಕ್ಕೆ ಮನೆ ತಲುಪಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬೇಸರವಾದರೂ ಆಗುವುದೆಲ್ಲ ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕೆ ಎಂದು ಆಮೇಲೆ ನನಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಸತ್ಯಕಾಮ ಮನೆಯವರ ನಿಷ್ಕಲ್ಮಶ ಪ್ರೀತಿ ಸವಿಯುವ ಭಾಗ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಮತ್ತು ಆ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಒಂದಲ್ಲ, ಎರಡಲ್ಲ, ನೂರಾರು ನವಿಲಿನ ದರ್ಶನ ಲಭಿಸಿದ್ದು. ಅದುವರೆಗೂ ನಾನು ನವಿಲನ್ನು ಮೃಗಾಲಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇನೇ ಹೊರತು ಹೀಗೆ ಹಿಂಡು ಹಿಂಡಾಗಿ ಬಯಲಲ್ಲಿ ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾಗಿ ನಲಿಯುವುದನ್ನು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಸುಮ್ಮನೆ ತಲುಪಿದಾಗ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಎಂಟು ಗಂಟೆ. ನನ್ನನ್ನು ಮನೆಯವರೊಂದಿಗೆ ನವಿಲೂ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದಾಗ ನಾನು ಅಚ್ಚರಿ ಪಟ್ಟದ್ದು ಸಹಜವೇ ಆಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕಾಗೆ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನವಿಲು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಅದನ್ನು ಒಂದು ಅದ್ಭುತವೆಂಬಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಮನೆ ಸೊಸೆ ಅತ್ತಿನಿ 'ಬನ್ನಿ, ತುಂಬ ನವಿಲು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ನನ್ನನ್ನು ಅವರ ದ್ರಾಕ್ಷಿ ತೋಟಕ್ಕೆ, ಜೋಳದ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸಿಗದಷ್ಟು ನವಿಲುಗಳು ಕೋಳಿಯಂತೆ ಮಣ್ಣನ್ನು ಕುಕ್ಕಿ ಕುಕ್ಕಿ ಹುಳ ಹುಪ್ಪಟೆಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಂದು ನವಿಲು ಗರಿ ಬಿಚ್ಚಿ ನಾಟು ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಮೋಹಕ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿಯಲೆಂದು ಕ್ಯಾಮರಾ ಕ್ಲಿಕ್ಕಿಸಲು ಹೋದೆ. ಅವು ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಸಮೀಪದ ಮರ ಏರಿ

ಕುಳಿತುಕೊಂಡವು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟ ಮಾಡುವಾಗ ವಸಂತ ಶಹಾಪೂರ್ ಅವರ ಮಗ ಯುವ ಪ್ರಗತಿಪರ ರೈತ ಪವನ್ ಅವರಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದೆ, 'ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ನೀವು ರೈತರು, ಈ ನವಿಲುಗಳು ನಿಮ್ಮ ಕೃಷಿಭೂಮಿಗೆ ಹಾನಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೇ?' ಅವರು ನಗುತ್ತ ಉತ್ತರಿಸಿದರು 'ಇಲ್ಲ, ಅವುಗಳ ಪಾಡಿಗೆ ಅವು ಮೇದುಗೊಂಡು ಇರುತ್ತವೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಬೆಳೆಗೆ ತೊಂದರೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಾವೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ.'

ರಾತ್ರಿ ಮಲಗಲು ದಿಂಬಿಗೆ ತಲೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇ ತಡ ಮ್ಯಾಂವು, ಮ್ಯಾಂವು ಎಂಬ ಶಬ್ದ. ಅದು ಸುಮಾರಾಗಿ ನನ್ನ ಮನೆಯ ಬೆಕ್ಕು ಸ್ವರ ಹೊರಡಿಸಿದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಭಯದಿಂದ ಅದೇನು ಎಂದು ಸಮೀಪ ಮಲಗಿದ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನಿ ಲಲಿತಮ್ಮನವರಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದೆ. ಅದು ನವಿಲು ಕೂಗುವ ಸದ್ದು ಎಂದರು. ರಾತ್ರಿ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ನವಿಲಿನ ಕೂಗು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಏಳುವಾಗಲೂ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಪುಟು ಪುಟು ಓಡುವ ಅವುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮುದ್ದಾಡುವ ಆಸೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಮನೆ ಕೆಲಸದಾಕೆ ಮಾಡೇವಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಕ್ಕಿ ಕಾಳು ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೇಳಿದಳು 'ಇದನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿ. ಅವು ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾವು' ಎಂದು. ನಾನು ಚೆಲ್ಲಲು ಕೈ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದ್ದೇ ತಡ ಒಂದು ನವಿಲು ಕುಣಿಯುತ್ತ ಬಂದು ನನ್ನೆದುರು ನಿಂತಿತು. ಬೀರಿದ ಕಾಳನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಶುರು ಮಾಡಿತು. ಹಿಡಿಯಲೆಂದು ಹೋದೆ. ಕೈಗೆ ಸಿಗದಂತೆ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿ ಹೋಯಿತು. ನನ್ನ ಸಪ್ಪೆ ಮೋರೆ ನೋಡಿ ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು 'ದೀಪಾವಳಿಗೆ ಬನ್ನಿ. ಆಗ ನವಿಲುಗಳು ಗರಿ ಉದುರಿಸುವ ಸಮಯ. ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹೆಕ್ಕಿ ಮನೆಗೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು'. ನನಗೆ ನವಿಲೇ ಬೇಕು. ಗರಿ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಮನಸ್ಸಾದರೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆಗಲಿ ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದೆ.

ಏಕೋ ಏನೋ ಈ ಬೇಸಿಗೆಯ ಬಿರು ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಕಲ್ಲಹಳ್ಳಿಯ ನವಿಲು ಇನ್ನಿಲ್ಲದಂತೆ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆನಿಸುತ್ತಿದೆ. ■

ನೀವೂ ಬರೆಯಿರಿ

ಸವಿ ಸವಿ ನೆನಪು..

ಈ ಅಂಕಣಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುವ ಬರಹ 400 ಶಬ್ದಗಳಿರಲಿ. ಹಳೆಯ ಮಧುರ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಕೆದಕಿ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಸ್ಪಷ್ಟ ರೂಪ ಕೊಡಿ. ಚಿತ್ರಗಳು ಉತ್ತಮ ಗುಣಮಟ್ಟದ್ದಾಗಿರಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು, ವಿಳಾಸ, ಫೋನ್ ನಂಬರ್ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆಯಿರಿ.